

Besídka.

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU."

"ZÁBAVNÁ PŘÍLOHA PŘÍTELE LIDU."

Číslo 26

Wilber, Neb., dne 26. listopadu 1902.

Ročník I.

XXII.

Není vrchu na tom světě,
aby nebyl ztečen,
není bolu na tom světě,
aby nebyl zléčen,
čas je lékař nejzdatnější,
jisté léky nese,
však než dá, co strachu srdce
zkusí, neptejte se;
čeká, váhá, pojednou však
zhojí v pravé době
také Bělu zvolna zhojí
na Tomkové hrošě.

Zlábila si malý hrábek
barvínkem a květem,
ovoce v nich ukrývala
pro pochoutku dětem;
blízku na hrob zasadila,
starý zvyk jak býval,
by tam ptáček sivoperý
odpočíval, zpíval;—
Zpíval také—jasnito se
ve Bělině oku:
ležel Tomek klidně stulen
k Buruščině boku;
poletěla s jeho žalu,
znova duši zmladila,
naděj v Tomka založenou
na Vitouše kladla.
Čas všem klidně přišťedřoval,
vmužili se záhy,
srdce míru dotoužilo,
oči zbyly vláhy;
chodívala Běla častěj
v zámek paní kněny,
aby zřela, jak se činí
Helenky zjev něžný;
to jí žele uskrovnilo.
Kněžna přísně dbala.
"Helenky jste druhou matkou
Bělo," říkala—
"zdraví dítěta pamětliva

bývala jste tuze,
jsm vám vděčna, přijď te,
když vás
k městu vede chůze—
jesti' vaším z polovice
klenot svého hradu,
ostatně vám Bůh dá brzy
něco za náhradu,
snad již v jaře netušené
zavítá k vám štěstí.

Bůh-li aspoň toho nechá,
srdce nezasteskne."—
a Bělino černé oko
na novo se leskne.

XXIII

Ke žněm parna udeřila,
žito žloutlo v kole

Hovořili, usdli si
zase u studánky,
staá plaňka chladila jim
kyprou sněti spánky.
Stíchli, kroužili skřivan s písni
nad zlatými klasy,
Běla ruce k nebi vznesla
černý hedváb řasy;
zrudla v líci, v nebes výši
čáp se vznášel bílý
srdce Běly zabušilo
zas a zas v tu chvíli;
pod srdcem cos ozvalo se,
tvář jí zplápolala,
sklonila se, v ucho muže
zpověď šepotala.--

Ten vznes hlavu, líbal Bělu
čelo tisknul k hrudi
"Bůh nás slyšel, novým jarem
nový svět se budí....."

XXIV

Jiříčky když ozvaly se
v lomenice píle,
stroměčky když přivazoval
sadaž líčkem k tyči,
na rovině pluh když hvízdal
jíva v puku dlela,
při zpěvu když dívčí drábež
žito z trávy plela,
když se luhy omladily,
zaklířily ovsy;
zvěst běžela ručí nohou
z chaty v chatu po vsi.
A jak zněla zvěst ta hbitá?
Inu dobře zněla:
dcerku malou za náhradu
na srdci má Běla!"

XXV.

Doby přešly, přeletěly—
čas se mořem vlní—
šťasten, komu jedno přání
z tisíců se splní.
Splnilo se u Vojtěcha
manželům i dětem,
všechněm čtyřem zarůstalo
srdce lásky květem....
Čtyřem jen? což u babičky
nehnal odnož sukem,
na prahu když dveří klesli
šťastní vnučka s vnučkem?

což když hlavy požehnala
snoubencům ta žena,
nebyla již v máji jabloni
květem obalena?
Byla! O, kéž celý život
tak všem šťastím září,
jako když si slibovali
věrnost při oltáři,
jako tenkrát, když kol hrobku
postáli, kde znova
pěničkou jim zdaru přála
duše Tomškova.

K O N E C.